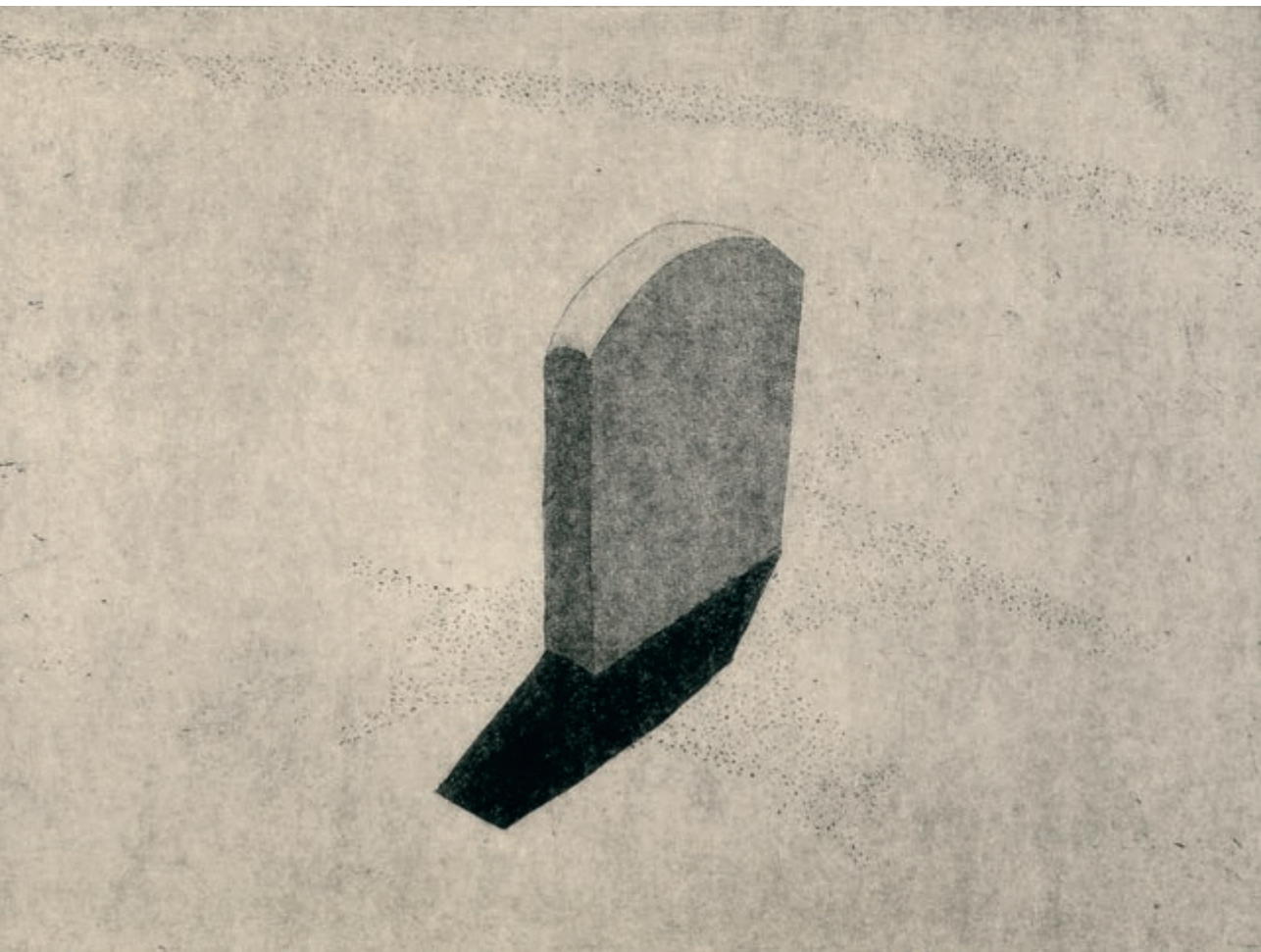

Marilyn A. Owens
MEMENTO MORI

Memento mori - husk at du skal dø - kan synes som en brutal tittel på en utstilling. Men kunsthistorien er full av død. Døde mennesker og døde dyr. Helvetesvisjoner og gestaltninger av veien til eller fra dødsriket. Mantegnas døde Kristus. Marats død. Werenskiolds bondebegravelse. Warhols Death & Disaster-serie. Pendrys Dead Diana. Døden ligger der som en uunngåelig endestasjon - enten vi går den imøte mette av dage eller om vi støter på den med voldsom kraft.

Marilyn A. Owens tar tak i tematikken på en måte som minner oss på det endelige ved døden. Utstillingen kobler de grafiske seriene *Landmarks* og *From a Churchyard* - som på hver sin måte understreker livets forgjengelighet. Men gjennom vitale linjer synliggjør hun også at vissheten om døden setter krav til livet. Livet er ikke kun ikke-død - livet er kraft, vilje og kjærlighet.

Det er en særlig glede å ønske Marilyn velkommen som utstiller i Spriten Kunsthall. Da Skien kommune igangsatte Kunstnerbyen Skien, var Marilyn den første som takket ja til å leie atelier i den gamle spritfabrikken. Det var på mange måter hun som fikk ballen til å rulle for atelierfellesskapet som idag huses som en del av Spriten Kunsthall.

Vi er heldige som skal dø - det betyr at vi lever!

Tom-Erik Lønnerød
Spriten Kunsthall

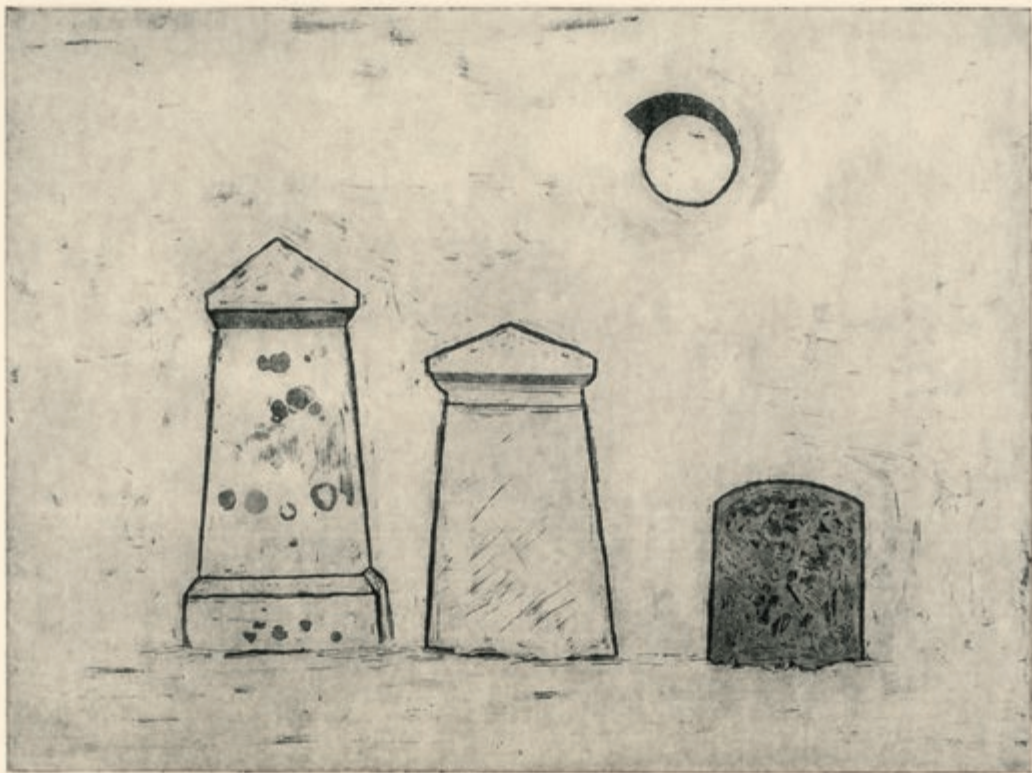
From a Churchyard

Le-etching

cut flower

Wendy A. Gould '15

3/4 sketch

Mon

Monty A. Owen '14

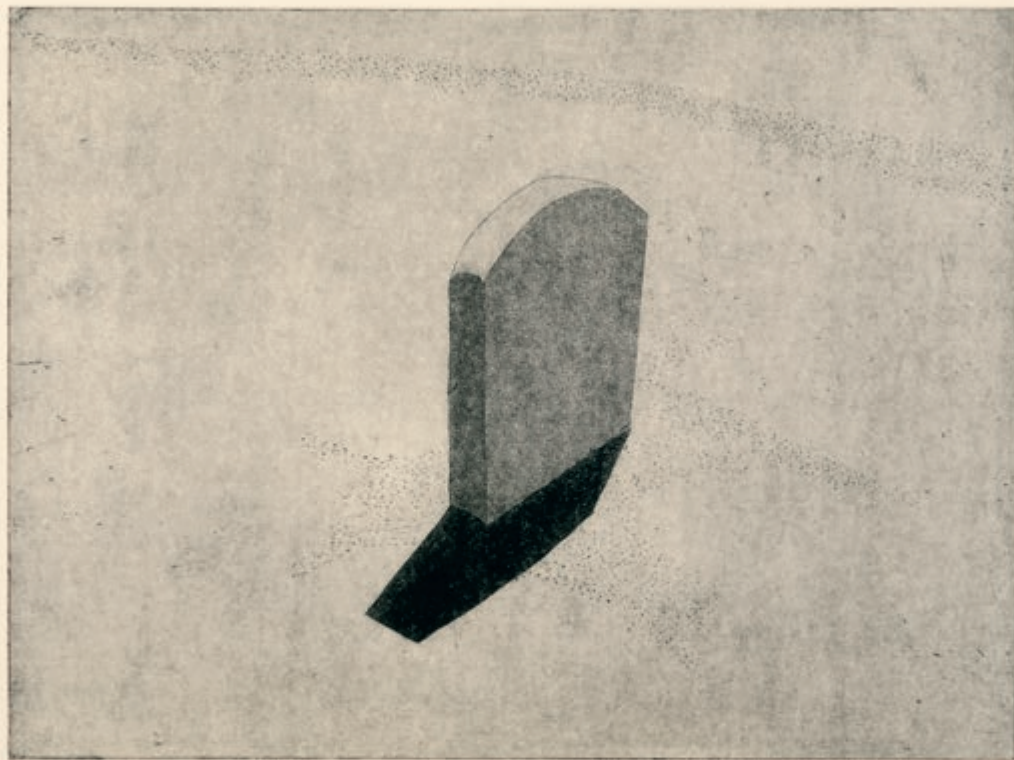
3/4 sketch

Sketch

Monty A. Owen '14

No design Epitaph Menzies & Co. 1880

populst. $\frac{3}{2}$ cm

Isidor

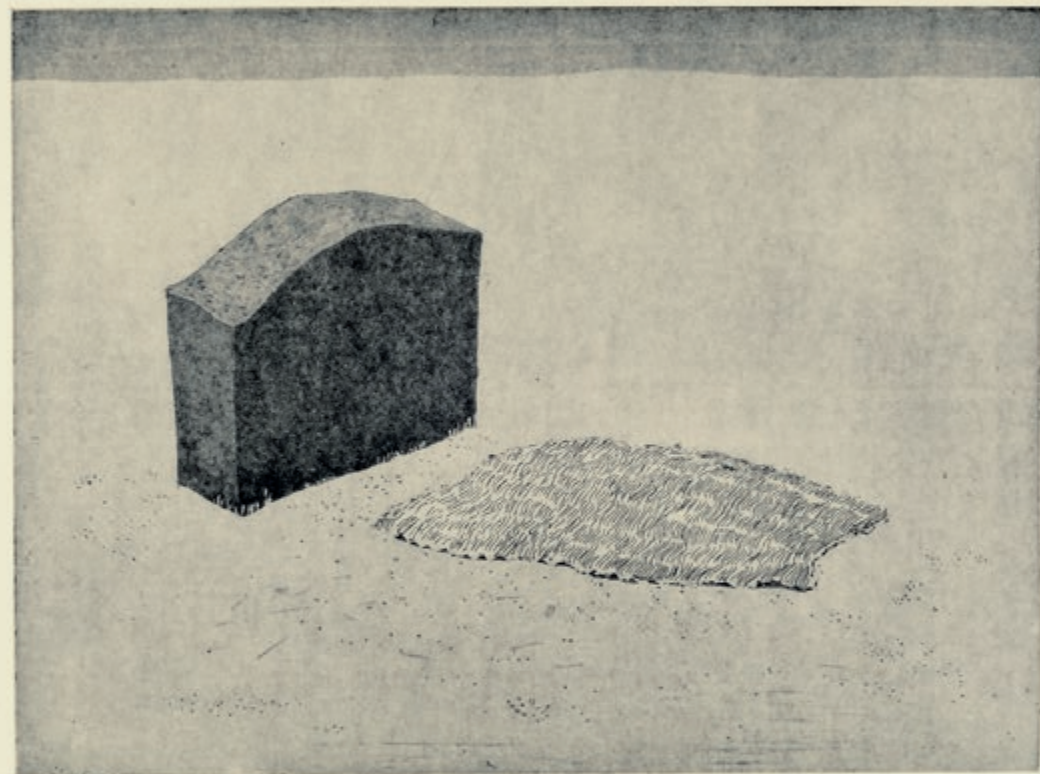
Maria O. Oren

To clearing

A leaf

Maria O. Oren

To etching

Coverlet

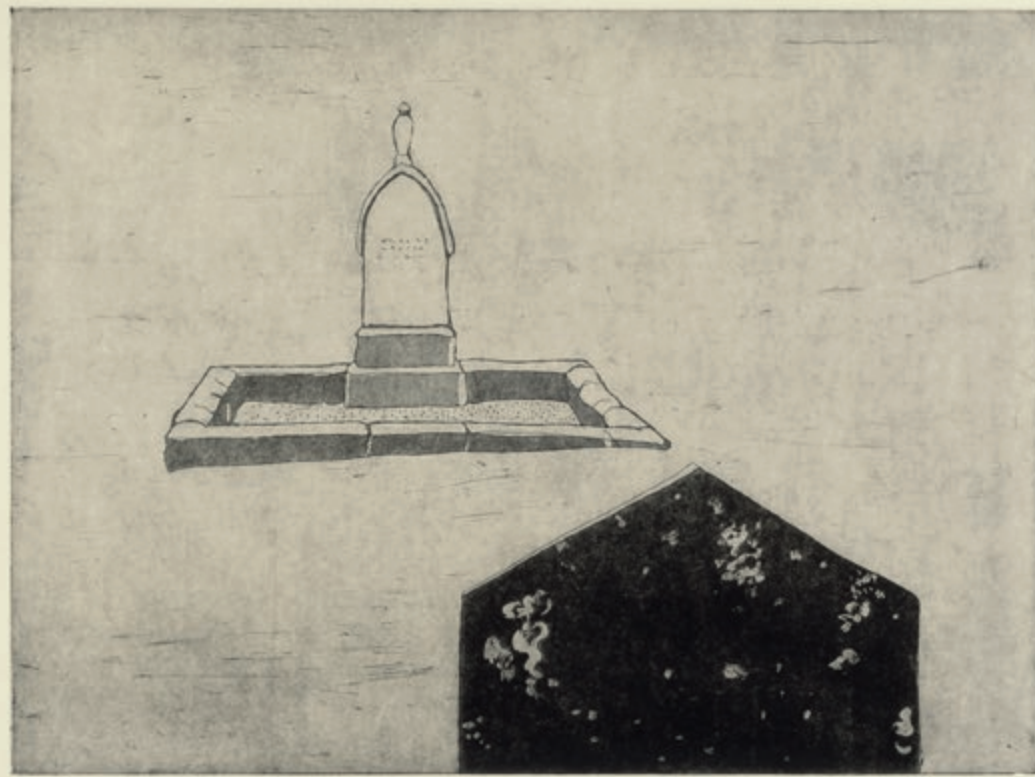
Manly A. Brown

Finishing

Over Vanding

Mangin A. Oves-75

Finishing

And Kurey Jal Over Si Ove

Mangin A. Oves-75

STEIN OG BLAD

Aleksi Wildhagen

En journalist sprang gråtende ut fra en pressekonferanse i 1966. En slave bøyer seg ned, hvisker i øret til sin herre, den hjemvendte seierherren, de samme ord; husk du skal dø. To tusen år skiller de to hendelsene.

Du ferdes på gyngende grunn, døden venter overalt. Vissheten om at du dør tjener som garanti for at du lever. Om du husker du skal dø, husker du å leve, du husker du er dødelig. Behøver du denne påminnelsen? Kjære publikummer, er gravsteiner triste å se på?

Det finnes døde mennesker mer vitale enn levende. Som martyrer i livets tjeneste er de døde og fiksert i en evig påminnelse til deg, du levende, om å huske din tid, din forgjengelighet. For har ikke tanken slått deg, at konsentratet av et liv sett i retrospekt virker mer meningsfullt og retningsstyrt enn ditt eget liv som levende? Som et førerløst vesen, et grått skall, fyller du gatene uten mening og styring. Har du tatt livets sertifikat, eller strøk du til oppkjøring? Du ser deg selv i andre, kontinuerlig, levende som døde, bestående av alt. Av alt det du ikke har, av alt det du vil ha. Du ser folk som bedre og dårligere stilt, materielt og åndelig. For du har sikkert bak fasaden hos andre sett myldrende tirader av muntert liv? Og du har vel også sett trist, tungt mørke og fortapt hat? Du har sett fallet? Du har sett oppstandelsen? Har du falt, har du reist deg. Godtar du ditt liv, eller manøvrerer du deg unna ditt eget møte? Ser du deg selv? Levd liv kan virke mer vitalt, men det er kun tilsynelatende, og svært irrelevant, for levd liv er allerede levd, og det er nå som gjelder, ikke da.

Livet er et langt sjokk.

Ytterpunktene er hat og kjærlighet, og et sted i mellom søker du en stabil og emosjonell trygg svøpe, umulig å nå, for alt er flyktig. Og hva frykter du mest, likegyldighet eller følelser på tivoli? Ønsket om kontroll legger følelsen brakk og ønsker døden velkommen. Grip livet, slipp kontrollen, du skal dø. I blant. Du skal leve. Virkeligheten er kjedelig i fredstid, tilsynelatende. Samtidig brenner verden som aldri før.

Er livet komplisert?

Døden kommer. Livet er her, nå. Livet følges av det å leve. Det å leve krever mer enn å dø? Er det ikke slik at du etterstreber det enkle fremfor det kompliserte? Du søker etter et svar, et mål, en konstant? Det er i så fall et stort paradoks i og med livets kompleksitet og stadige kursendringer. Og hva er det du søker i det lette og enkle, egentlig? Det er trygghet, det er følelse av å komme hjem du søker? Jeg tror du lengter hjem til en havn, en favn, og jeg tror du er hjemløs. Hva om døden er ditt endelige hjem? Målet, ditt egentlige mål? Det finnes en trygghet og ro i døden du må avstå fra i live. En trygghet og ro fysisk umulig. Den burde ikke etterstrebes men godtas.

Er døden enkel?

Har du et ansvar i livet ovenfor døden? Fungerer tiden som et målebeger for mening i livet? Du fødes, du lever, du dør. Mellom start og slutt skal du fylle livet med mening. Behøves mening? Du streber etter innhold og mening, hvorfor? Om du trer ut av samfunnsmodellen, ut av det sosiale fellesskap, partnerskap

og ikke reproducerer deg selv, hvor står du da? Alene på en planet, fullt av liv ingen forstår meningen med, utover å leve og dø. Alene. Ingen vil være alene. Hvert liv er et forsøk på et liv. Alle forsøkene er like lite eller like mye verdt, like meningsfulle og like meningsløse. Du må ta det på alvor, respektere deg selv.

I livets uforståelighet er det viktig å stille spørsmål, og det er viktig å svare, forsøke å svare. Det er viktig å være alene og konfrontere alt, det hele. Du kan nemlig favne alt, du har plass til det. Derimot det å kanalisere alt ut igjen, makter du ikke. Likevel, du forsøker, og du skal forsøke. Og mye sammenfattes, mer enn du ser, mye gir mening, mer enn du aner. Livet er relevant, fordi det skjer hele tiden. I livet er du alltid i bevegelse. Alt er tid og erfaring, steder og tilstedeværelser. Og livet er banalt.

Livet er banalt, ja. Du tenker på banan, jorden er rund. Det at den er rund, jorden altså, tjener her som en korreks til banaliteter om liv og bananer, som gjennom å påpekes og nedskrives, ytterligere understreker det banale og absurde i hele utsagnet om at livet er banalt. Kollapsen og det meningsløse tydeliggjøres nettopp gjennom forsøket på å skrive det ned. Jorden var flat engang. Bananer er komiske, man kan le av en banan, men man ler ikke like lett av en agurk, er bananens gul lystigere enn agurkens grønn? Du skal på jorden smelte sammen med den konstante massen du til vanlig hever deg over. En dag er du muligens gjenoppstått som banan eller melon.

Kjærligheten seirer, og ingenting unnslipper døden? Kjærlighet er det absolutt viktigste navigasjonsverktøy gjennom livet. For å leve må du elske, det er sant, og du vet det. Se for deg et liv uten kjærlighet og du vet det er tomt, du vet det. Men hva innebærer egentlig kjærlighet? Begrenses kjærligheten til et annet

menneske, en familie, et samfunn, landet du lever i, verden i sin helhet? eller er kjærligheten innad fundamental og desto viktigere å forankre? Svaret er at kjærlighet må begynne hos deg selv, til deg selv, du må være ydmyk ovenfor deg selv og ditt liv, samtidig frekk og freidig, barnslig og håpløs, spydig og fornærmende, hånende til alt i deg selv, tvilende til alt, skeptisk, uten tro. Og så må du tro, du må tro på deg selv, du må se deg selv, elske, overraske, du må tillate deg narsissisme for å unngå narsissisme, du og ingen andre dikterer dine regler. Du vet ikke hvem du er før du har forsøkt livet, testet deg ut, gjort feil, reist deg igjen, du må nemlig falle, og du må tørre å elske, om du ikke gjør det, er du som de fleste fortapt i likegyldighetenes limbo, meningsløs og uten styring. Men slapp av, det er aldri for sent, og det er nettopp det deilige, livet har nemlig plass til alle dine feil, for alt er feil, det er det som er så riktig og viktig å godta med livet, det at rett og galt, objektivt sett, er uvesentlige størrelsesordener i det store og det hele, for du må selv definere ut fra dine erfaringer hva som er galt og hva som er rett, det er det bare du som bestemmer. Du må altså være deg selv bevisst. Du regjerer, og du må regjere med kjærlighet, det er det eneste svaret. Alt annet er en navigasjon mot døden i livet. En lang destruktiv marsj mot ditt eget helvete, stadig verre.

Du har vært veldig høy på stein de siste to årene. Du jobbet blant stein, på mykt papir, du etset på atelieret, hisset blikket, formalt fokus på oppgaven, hodet var imidlertid varsomt og forsiktig plassert i graven, fri, sikker og våkent. Du gjorde en reise til Mongolia, du lå på en hesterygg og så stjernene tydelig som for tusen år siden, de er også steiner og sovende landemerker.

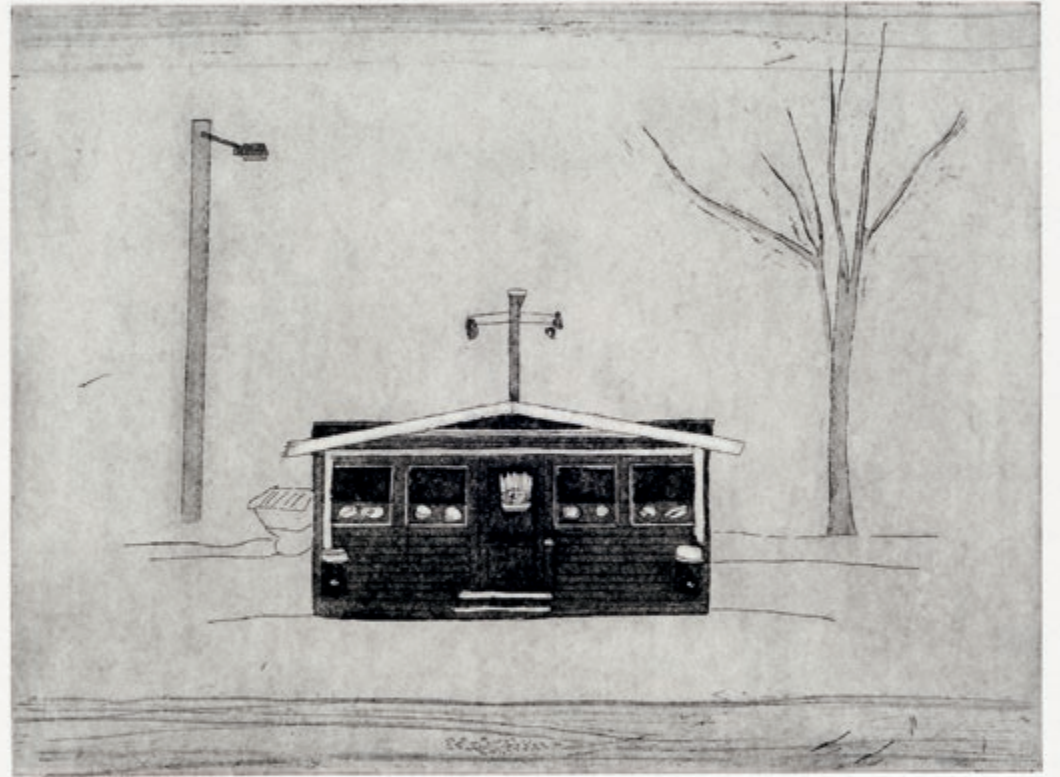
Landmarks

120 string

"TANN"

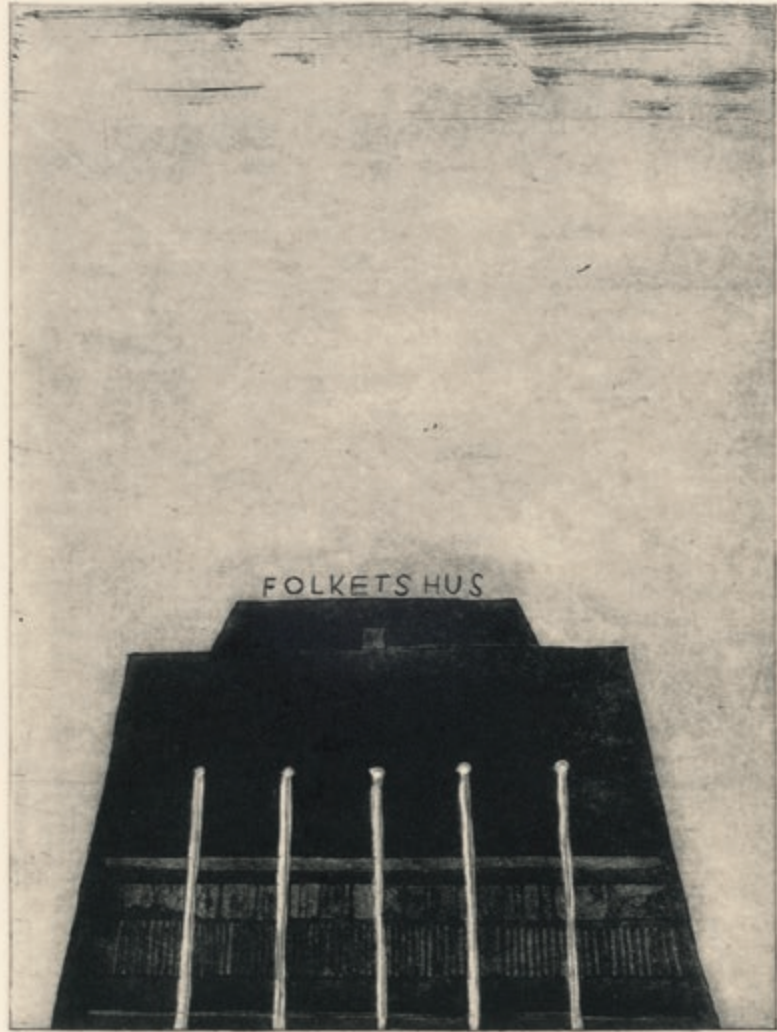
Marilyn A. Bous

No string

"KIOSK"

Marjorie A. Evans

Folkets Hus *Stockholm* *1928* *Walter Gropius*

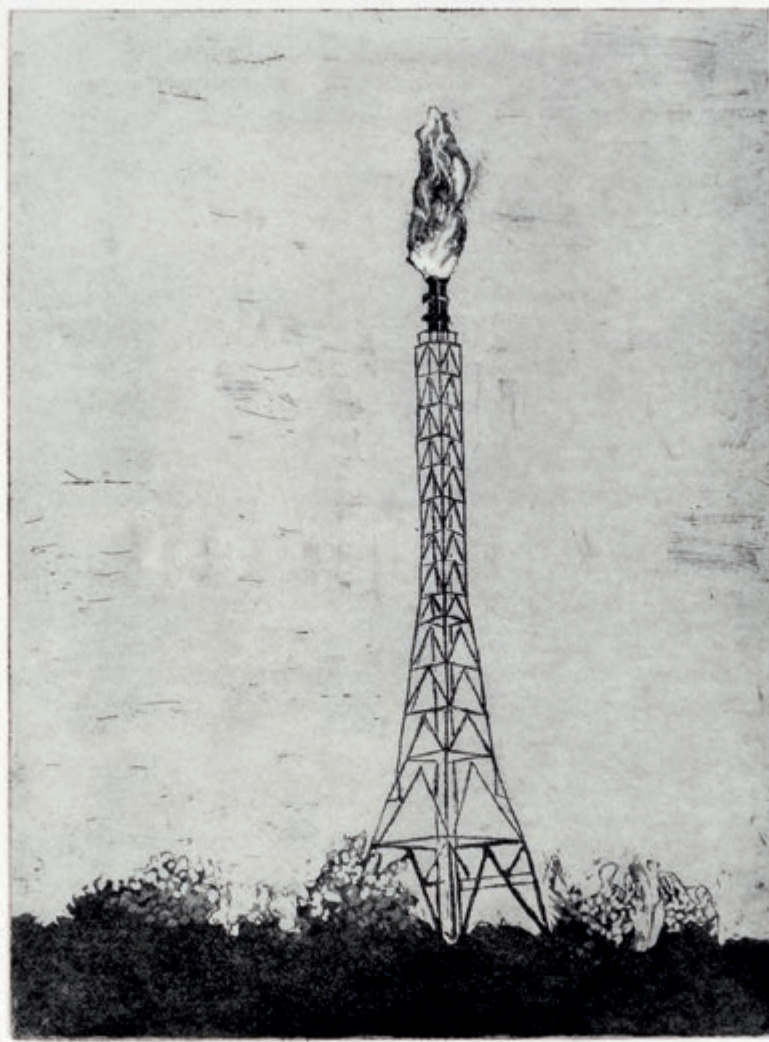
St. Nikolai *Stockholm* *1928* *Walter Gropius*

No stovig på stil

"FROCK"

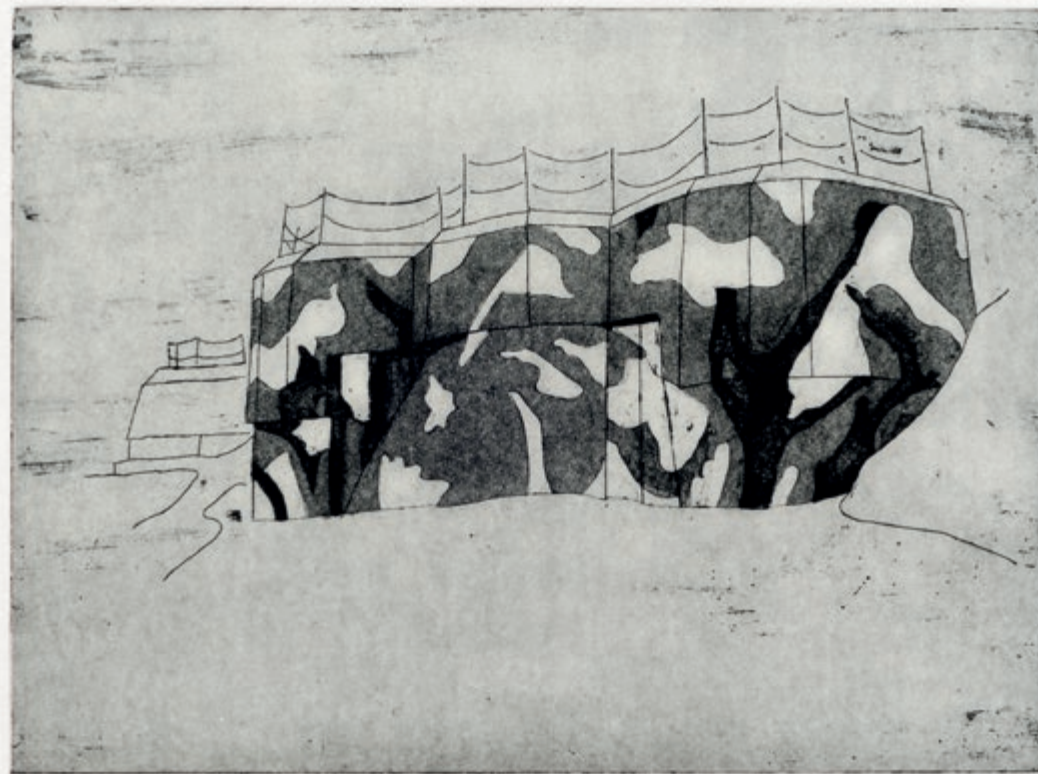
Marilyn A. Owen

MP

"FAKKE"

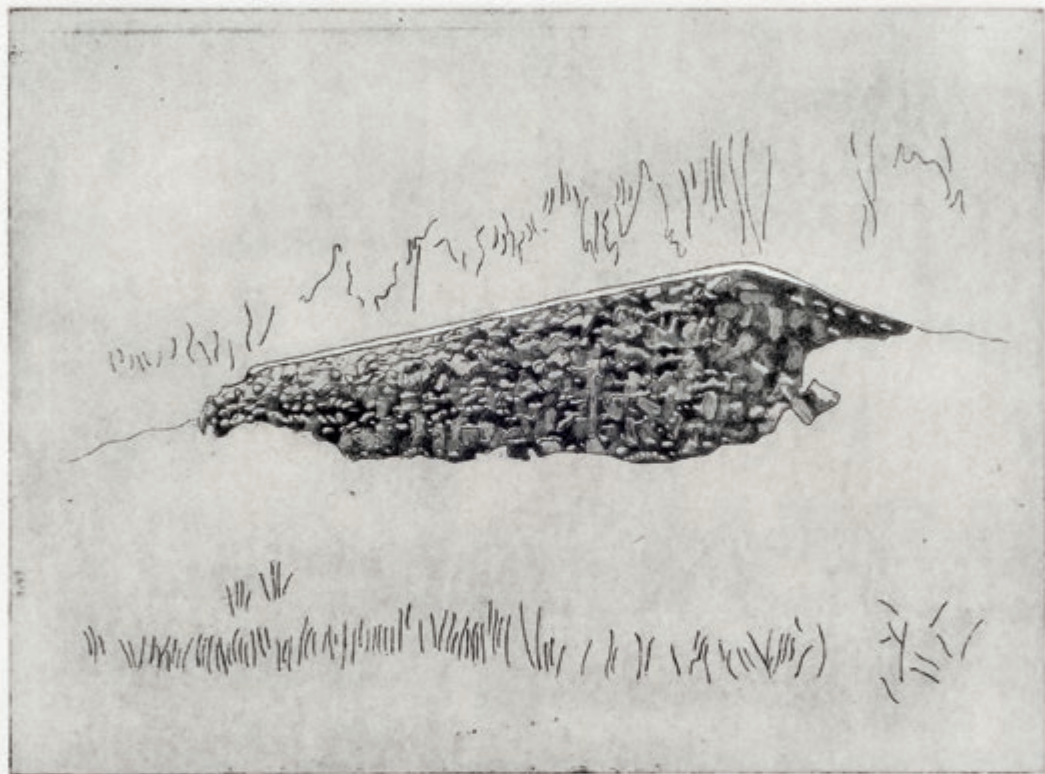
Marilyn A. Owen

La stony

"FORT"

Manoj A. Pant

En abray pi stit

"54m"

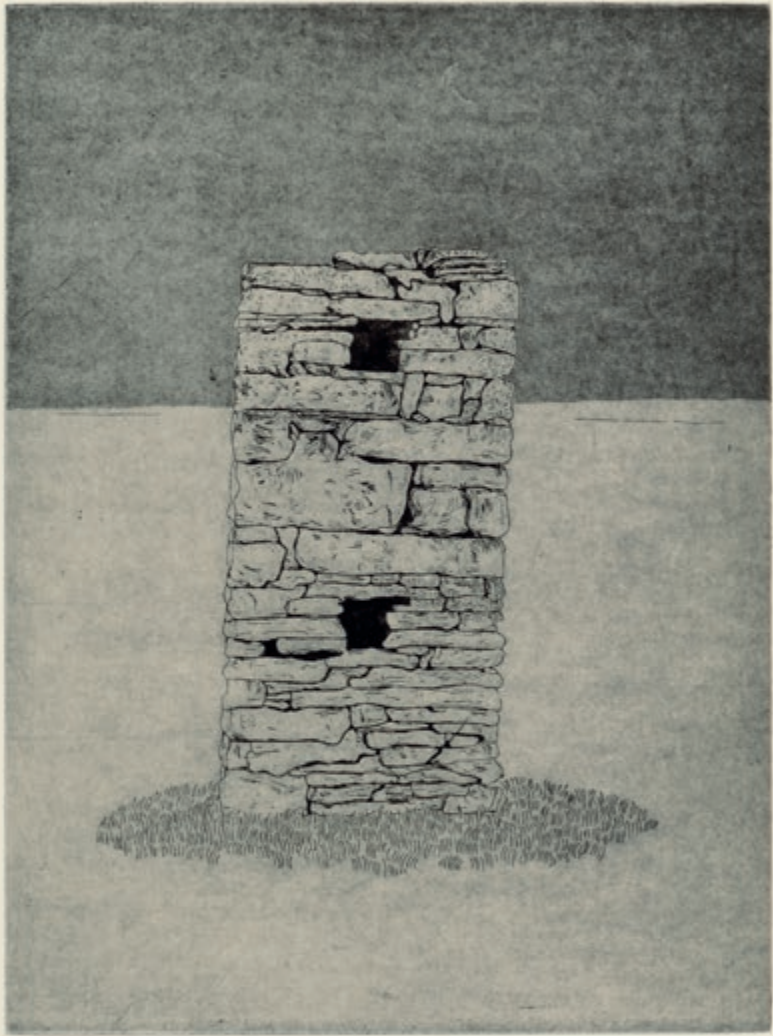
Mangy a Oms

En abray pi stit

"56"

Mangy a Oms

Monument A. Stone

Marilyn A. Owens er utdannet ved Sunderland University (Department of Fine Art), Newcastle University og Universitetet i Oslo. Hun er billedkunstner med vekt på grafikk, maleri og tegning, og har mange års utstillingsvirksomhet bak seg. Hennes arbeider er innkjøpt til Nasjonalmuseet for Kunst, Oslo, Museet for Samtidskunst og Norsk Kulturråd. Owens har gjennomført flere offentlige utsmykkingsoppdrag. Hun jobber også som kunstkonsulent og innehar diverse kunstrelaterte styreverv.

www.owens.no

From a Churchyard

s. 3	Cut Flowers	30 x 40
s. 4	Moon	31 x 42
s. 5	Discourse	31 x 42
s. 7	Epitaph	42 x 31
s. 8	Shadow	31 x 42
s. 9	A Grief	41.5 x 31
s. 11	Coverlet	42 x 31
s. 12	Our Vanishing	30 x 40
s. 13	And Knowing That Over Is Over	31 x 42

Landmarks

s. 19	Tårn	30 x 40
s. 21	Kiosk	31.5 x 41
s. 22	Hus	40 x 30
s. 23	Kirke	42 x 31
s. 24	Fabrikk	40 x 30
s. 25	Fakkell	42 x 31
s. 27	Fort	31 x 42
s. 28	Dam	31 x 42
s. 29	Bro	31 x 41.5
s. 30	Wall	39.5 x 29.5

Alle bilder er etsninger på stål

Utstillingen er støttet av:
Norsk kulturråd
Bildende kunstneres hjelpefond
Skien kommune

Takk til:
Tom Erik Lønnerød
Aleksi Wildhagen
Rune Gåsodden
Nils Naper
Gen Andersen
Anders Rollesfsen / Eriksrød Stenhuggeri AS
Kirkevergen i Skien

Foto: Helge Hansen
Design: gita.no

